

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Drøm

Citation: Michaëlis, Sophus: "Drøm", i Michaëlis, Sophus: *Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen*, Gyldendal, 1893, s. 123. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_03-shoot-workid65904/facsimile.pdf (tilgået 19. juli 2024)

Anvendt udgave: Solblomster. Titelvignet af Frode Eskesen

Ophavsret: Udgiver har den fulde ophavsret.

Dog kan værket gengives i det omfang som det følger af ophavsretsretlige undtagelser om citat, kopiering til privat brug mv. Desuden kan der ske kopiering til undervisningsbrug mv. i det omfang som det følger af aftaler indgået med Copydan og tilsvarende institutioner.

Nogle af værkerne i Arkiv for Dansk Litteratur er dog helt fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit.

Du kan finde hvilke værker fra Arkiv for Dansk Litteratur som er frie i [denne liste](#). Har du spørgsmål til benyttelsen af et værk, kan du kontakte udgiver: [Det Danske Sprog- og Litteraturselskab](#)

Drøm.

Jeg hørte Vandfald bruse
og Guldinsekter summe,
et Hav af visne Blade
om mine Fødder skumme.

Imellem Skovens Stammer
stod Solen stor og gylden,
og om mit Ansigt bølged
en lummer Lugt af Hylden.

Med eet tav Løvet stille
og standsed alle Lyde,
ingen Insekter summed,
mit Blod jeg hørte syde.

Højt i den store Stilhed
pibled i Dryp en Kilde,
som om den over Skoven
og Verden lyde vilde.

Da saa jeg høje Liljer
af Muldet skinne hvide,
og blankt af deres Kalke
Draabe paa Draabe glide.

Det gule Støv, de stænked
af deres Kalko hvide,
paa mine Hænder følte
som dryppende Ild jeg svide.

Vanddraabe faldt paa Draabe
og blev til spinkle Strømme,
der som en Sølvtraad glimted
og horte blev i Drømme.

De hvide Liljers Taarer
i Aftenrøden lued.
Med eet jeg for mit Ansigt
en sløret Kvinde skued.

Hun aanded paa mit Øje,
da blev det tungt af Taare.
Hun var mig ganske fremmed
og dog saa velkendt saare.

— „Du har min Moders Øjne,
Du sorte sære Kvinde;
om Læber, jeg har elsket,
mig dine Læber minde.

Alle mit Hjertes Længsler
staa tegnet paa din Pande,
bløde Erindrings-Linjer
i dine Træk sig blande.“ —

Da lød en stille Stemme,
den lød som Graad, der risler,
som Nattens Suk, der sagte
hen gennem Skoven hvisler:

— „Jeg græder dine Taarer,
jeg græder Kvæld og Morgen,
jeg græder dine Taarer,
jeg græder — jeg er Sorgen.

Jeg svøbte dig og lagde
dig til din Moders Bryster,
og hver en Gang du elsker,
i min Favn jeg dig kryster.“

Da drypped alle Liljer,
med Vand og Ild de stænkede,
en navnløs Ve og Jubel
sig i mit Hjerte sænkede.

Jeg følte hendes Læber
sig tungt mod mine trykke
— med Moderkyssets Ømhed
og Elskovs bitre Lykke.

23. Juli 1893.